

— Но ако не работи непрекъснато...

— Какъ да заставимъ тая девойка да работи?

— Има само едно сръдство...

— Кое е то? Казвай поскоро!

— Да я затворимъ въ кулата на звездобройците...

— Съгласенъ съмъ. Нека бжде, както ти искашъ, — казалъ царьтъ и като махналъ ръжка, престаналъ повече да мисли за непокорната девойка, защото въ навечерието на войната той билъ заетъ съ други по-важни нѣща. Преди всичко трѣбвало да се свикатъ велможи-



тъ на съветъ и то още веднага.

Докато пратеници летѣли на своитѣ коне, за да съобщатъ на велможитѣ царската заповѣдъ, девойката продължавала да се разхожда изъ полето. Зачервенитѣ ѝ отъ постоянно везане очи сега блещѣли чудно. Върху бледото ѝ лице трептѣлъ румянецъ. Съ изبودенитѣ отъ иглата прѣсти тя кжсала цвѣтя и тревички и толкова била щастлива, че се поспрѣла да послуша щурецъ, който задъ единъ камъкъ, пѣлъ тихичко.

Пѣснитѣ сж божи даръ, тѣ бедняка правятъ царъ. Който работи и пѣе, той щастливо ще живѣе.

Тѣй пѣло щурчето, а малката девойка го слушала, слушала и на сърдцето ѝ ставало все по-леко. Когато си тръгнала за вкъщи, тя се сбогувала съ щастливия пѣвецъ и рекла:

— Да можехъ все тѣй да те слушамъ, когато работя, никога не би ми било мъчно нито за полето, нито за цвѣтята!...

— И на това има леснина, — казало едва чуто щурчето. — Сложи тука при камъчето царското напръстниче, азъ ще